

Maja Vidmar

Trenutek
nepazljivosti

Razlogi za ateizem

Saj vem,
če bi mu naštela,
kaj se mi je v življenju
hudega zgodilo, bi ploskal
z rokami in vzklikal: »Kakšna
priložnost, kakšna čudovita priložnost!«

Šala

Ob rojstvu se je grodnica
udrla vame in moja velika
lobanja je zasijala v poletje na
šestinštiridesetem poldnevniku.

Izpod udratih reber me je
sunkoma posilil dih
in se divje dihal sam.
Kot nevihta, ki butne
v slabo zaprta okna,
razjadra zavese in še
dolgo loputa z oknicami,
da je slišen vsak izdih.

Ne vem, ali gre za
večjo ali manjšo šalo.
Nisem podedovala občutka
za orientacijo in zemljepis.
Izdihni, jutra in zime me
preštevajo, a bojim se
zares vdihniti, da me ne
raztrga ta spomin.

Iz bolnišnice

Otrok, izrezan iz sobe,
iz slike svojih staršev,
iz male postelje
s spodvito odejo.

Otrok v krsti teme,
privezan na drugo posteljo,
se ne premika, zmanjšuje dih,
miruje do smrti.

Nepričakovano vrnjen otrok.
Opoldansko sonce na mizi,
mama čaka, pomita tla dišijo.
Mrtvak se premika počasi.

Kadaver

Ko hoče tvoje lastno truplo
vstopiti v dnevno sobo,
ga seveda ne sprejmeš kot svoje.
Z nezmotljivim gnusom
do vsega grdega skušaš zapreti
vrata in celo na policijo pomisliš.

Preseneti te šibkost velikega telesa
in v strahu pred kužnim dotikom
jo spustiš mimo sebe.
Zanemarjeno, umazano, slaboumno,
razpadajočo, rjavo, črnkasto rjavo.

Ne veš, čigava je jeza, in ne, kdo jo
čuti, a sram je ne more več ustaviti,
ko gre stvor proti foteljem.
S krivičnim zadoščanjem pomisliš:
»Tam sedi mama. Naj se zmenita,
če bo že treba živeti s tem.«

Pod stropom

Pod stropom sem veliko lažja
in lahko se plavajoče premikam.
Ne da bi zares hotela, opazim prah
na zgornji strani razsvetljave in
prašno krilo velikega komarja,
sprijeto med rešetkami luči.
Trepeče v sapi, ki je ni. Je samo
brnenje svetlobe in žalostnih duš.

Daleč spodaj na postelji leži otrok.
Šele ko je v sebi nehal klicati mamo,
sem se dvignila iz izsušenega trebuha.
Bolj kot stoletna žeja je bolela zapuščenost.
Zdaj ga zbujajo in ponižujejo njegovo
golo telo, vendar nobena infuzija
ne more napojiti izgubljenega zaupanja.
Ni prostora zame v mrtvem telesu strahu.

Ostala bom tu, kot je ostalo komarjevo krilo.

Horoskop

Mrtvi otroci v trenutku odrastejo,
a nikoli zares.

Včasih pogrešajo otroške izkušnje,
včasih pa sploh ne vedo,
kaj bi lahko pogrešali.

Občutljivi so za mraz in sploh za
spremembe, predvsem pa so prestrašeni,
zato so v stalni pripravljenosti
in strahopetnosti jih je sram.

Najbolj se sramujejo svojih razpadajočih
teles, ki jih potlačijo v sanje,
in lahko so prav lepi na prvi pogled.

Ugrabljajo jih ljubezen, lepota in strast,
a veselje nikoli.

Prepričani so, da je vsega kriv trenutek
nepazljivosti v otroškem veselju.

Pretvarjajo se, da bi jih ljudje obdržali,
toda s svojo žalostjo uničujejo
svoje otroke in vsakogar, ki jih ljubi.

Nikomur ne zaupajo, da bo ostal,
in odraslim ne zaupajo,
da sploh kaj vedo, kar lahko
nekateri razdraži.

Kadar ne vedo, da so mrtvi,
se težko odločajo ali učijo,
vedo pa, da znajo leteti.

Še najmanj zaupajo sebi.

Premikajo se počasi, v stalni
nevarnosti, da bodo za zmeraj odšli.

Preutrujeni so, da bi se bali smrti,
a ni jih na svetu, ki bi tako
brezupno radi pripadali sem.

Sveča

Rumeni, gosti vrh gorenja
nad obokom lastne
sive sence vmes
in nevidni, le včasih sinji
spodnji del – to je plamen,
ki nemirno obletava
ukrivljen črni stenj
z rdečo glavico očesa,
obrnjeno v strašno noč.